

Kız ve Yaban Hayatı Festivali

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Yaban Hayatı Festivali

Aysel Banu YAVUZAL

Maya güneşli kaldırımda seke seke yürüyordu; kıvrıkcık siyah saçları iki dolgun topuz hâlinde her adımda zıplıyordu. Sarı tulumunun cebi hayvan çizimleriyle doluydu, bez çantası da daha fazlasıyla şişmişti. Hayvanları her şeyden çok severdi—kuşları, böcekleri, tilkileri, kurbağaları. Bugün aklında büyük bir fikir vardı. "Bir yaban hayatı festivali düzenleyeceğim!" dedi yanından geçen bir kelebeğe. "Herkes hayvan komşularımızı öğrenecek!"

Maya, dedesi Leo'nun evine kořtu. Dedesi verandada oturuyordu, drbn boynundaydı. Beyaz bıyıęı glmserken kırırdadı. "Bir yaban hayatı festivali mi? Ne harika bir fikir!" dedi, kırışık mavi gzleri parlayarak. Maya izimlerini ıkardı. "Yerel hayvanlarla ilgili hikyeler paylařabilir ve insanlara yařam alanlarını nasıl koruyacaklarını gğretebiliriz!" Dedesi Leo bařını salladı. "Bilgi řefkat ilham eder, Maya. Beni de say."

Maya evde bir liste yaptı: oyunlar, maskeler, atıştırma ve bir hikâye çemberi. Kocaman bir afiş çizdi: bir kızılgerdan, bir tilki ve bir kelebek. Küçük komşusu Tommy kapıyı çaldı; yeşil kurbağa yağmur çizimleri vardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, yuvarlak yeşil gözleri kocaman açılmıştı. "Bir yaban hayatı festivali düzenliyorum!" dedi Maya. "Yardım etmek ister misin?" Tommy kıkırdadı ve başını salladı. "Ben maske yapabilirim!"

Ertesi gün Maya ve Tommy kasaba parkına yürüdü. Çöpleri topladılar ve festival için masalar kurdular. Maya afişini bir ağaca astı. "Bir maskotumuz olmalı," dedi. Tam o sırada turuncu göğüslü tombul bir kızılgerdan afişin üstüne kondu. Başında küçük beyaz bir tüy vardı. "Pip!" diye güldü Maya. "Sen mükemmelsin!" Kızılgerdan başını yana eğdi ve cıvıladı.

Maya ve Tommy, Pip'in bacağına küçük kırmızı bir kurdele yapıp nazikçe bağladılar. Pip parkta zıplayıp durdu, cesur ve meraklıydı. "Bizi nasıl izlediğine bak," dedi Maya. "Yaban hayatını nazikçe izlemeliyiz, onları rahatsız etmeden." Tommy başını salladı. "Gizli bir casus gibi!" Sessizce hareket etmeyi çalıştı, kurbağa çizimleri çimende yumuşak sesler çıkardı. Pip sanki festival maskotu olduğunu biliyormuş gibi her yerde onları takip etti.

Haber kasabaya yayıldı. Aileler baykuş, tilki ve geyiklerin eski fotoğraflarını getirmeye başladı. Dedesi Leo minderler ve bastonuyla bir hikâye çemberi kurdu. "Eski meşe ağacının yanında bir tilki ailesi yaşırdı, hatırlıyorum," dedi Maya'ya. "Yavrularını büyütmek için güvenli yerlere ihtiyaçları var." Maya her hikâyeyi yazdı, ela gözleri parlıyordu. "Bunları festivalde paylaşacağız!"

Festival günü park ailelerle dolup taşıyordu. Maya yaprak şeklindeki saç tokalarını ve en parlak, dişleri aralıklı gülümsemesini takmıştı. Tommy kendi boyadığı karton tilki maskesini takmıştı. Pip çocukların arasında zıplayıp kırmızı kurdeleyle gösteri yapıyordu. Dedesi Leo hikâye çemberini açtı. "Hoş geldiniz herkese! Bugün yaban hayatı komşularımızı kutluyoruz."

Hikâye çemberinde Dedesi Leo yerel baykuşlar ve tilkilerle ilgili masallar anlattı. "Ben çocukken o meşede büyük bir boynuzlu baykuş yuva yapmıştı," dedi bastonuyla işaret ederek. "Uzak dururduk ve yuvaya asla dokunmazdık." Maya çizimlerini gösterdi ve eğlenceli bilgiler paylaştı. "Tilkilerin kuyruklarını denge için kullandığını biliyor muydunuz?" diye sordu. Çocuklar şaşkınlıkla soluk alıp kıkırdadı.

Sonra Maya oyunları yönetti. "Yaşam Alanı Zıplaması!" diye seslendi. "Hayvanın için güvenli bir yuva bul!" Çocuklar minderden mindere zıpladı—orman, gölet, çayır—hayvanları yaşam alanlarıyla eşleştirdi. Tommy'nin tilki maskesi zıplarken hopluyordu. "Ben bir tilkiyim ve bir ine ihtiyacım var!" diye bağırdı. Pip de zıpladı, cesaret verici cıvıltılar çıkardı. Herkes güldü ve öğrendi.

Ardından çocuklar kâğıt tabaklar ve iplerden hayvan maskeleri yaptı. Tommy tilki maskesini düzeltti ve küçük bir kıza kelebek yapmasında yardım etti. Maya kulak şekillerinin nasıl kesileceğini gösterdi. "Unutmayın," dedi, "hayvanları izleyebiliriz ama onları asla kovalamamalı veya incitmemeliyiz." Dedesi Leo sandalyesinden gülümsedi. "Bilgi şefkat ilham eder," dedi yumuşakça.

Yaşam Alanı Sözü Ağacı'nda Maya kâğıt yapraklar dağıttı. "Yaban hayatı için yapacağınıza söz verdiğiniz bir iyilik yazın," dedi. Aileler sözler yazdı: "Kedimi içeride tutacağım," "Arılar için çiçek dikeceğim," "Çöp atmayacağım." Tommy dikkatlice yazdı: "Her gün yaban hayatına yardım edeceğim." Yaprığını yükseğe astı. Pip yüksek sesle cıvıladı, sanki onaylıyordu.

Dedesı Leo ayaęa kalktı ve bastonunu kaldırdı. "Bu sözler tohumlardır," dedi. "Küçük nezaket davranışları büyük deęişimlere dönüşür." Maya gülümseyen yüzlere baktı ve içi ısındı. "Hepimiz hayvanların yaşam alanlarını koruyabiliriz," dedi. "Her gün, sadece bugün deęil." Kalabalık alkışladı ve Pip Maya'nın omzuna kondu.

Güneş batmaya başlarken aileler son bir hikâye için toplandı. Dedesi Leo her bahar aynı ine dönen bir tilkiyi anlattı. "Çünkü insanlar onun yuvasına saygı gösterdi," dedi. "Nezaket fark yaratır." Çocuklar her gün yaban hayatına yardım etmeye söz verdi. Maya'nın içi sevinçle doldu. "Gelecek yıl aynı saatte?" diye seslendi biri. "Evet!" diye hep birlikte coşkuyla bağıldılar.

Festival mutlu bir yıllık gelenek hâline geldi. Her bahar aileler yeni hikâyeler paylaşmak ve yerel hayvanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için geri döndü. Maya büyüdü ama ilgilenmeyi hiç bırakmadı. Tommy, artık biraz daha uzun, hâlâ tilki maskesini takıyordu. Pip her yıl geri döndü; kırmızı kurdele biraz solmuştu ama turuncu göğsü her zamanki gibi parlaktı. Kasaba, hayvanları öğrenmenin onları korumamıza yardımcı olduğunu anladı.

Maya eski meşe ağacının altında durdu, çantası yeni çizimlerle doluydu. "Bilgi şefkat ilham eder," dedi bir dalda cıvıldaayan Pip'e. Dedesi Leo elini omzuna koydu. "Harika bir şey başlattın," dedi. "Hayvanlar senin olduğu için şanslı." Maya gülümsedi; dişleri aralıklı gülümsemesi bahar güneşi kadar parlaktı.

O akşam Maya verandasında oturup kuşların ağaçlara yerleşmesini izledi. Festivalde verilen tüm sözleri ve onlardan büyüyecek nezaketi düşündü. Dünya yaban hayatı için biraz daha güvenli hissettirdi, her seferinde küçük bir iyilikle. "Gelecek yıl aynı saatte, Pip," diye fısıldadı. Ve olacağını biliyordu.